

עין משפט
גר מצוה

זי:

שנים אוהוין פרק ראשון בבא מציעא

מסורת הש"ס

קנא א ג מיי פטי
מהל אישות ה"ל כח
סמך עשין מת טשיע
אביע פ"ק טע"י יב:
קב"ד ד"ע פ"ק טע"י יב:
יה ועין טע"י יב:
סמך טע"י יב:
טע"י יב:

א) תמונת פס' (ב) יבמות
ב) תמונת פס' (ג) יבמות
ג) תמונת פס' (ד) יבמות
ד) תמונת פס' (ה) יבמות
ה) תמונת פס' (ו) יבמות
ו) תמונת פס' (ז) יבמות
ז) תמונת פס' (ח) יבמות
ח) תמונת פס' (ט) יבמות
ט) תמונת פס' (י) יבמות
י) תמונת פס' (יא) יבמות
יא) תמונת פס' (יב) יבמות

רבינו חננאל

נחמל שערבו ופסדו
לי. הלך ב"ד חיישין
דבא לית ליה (רוחא)
אבל הובא דאית ליה
רוחא חיישין. אמר ר'
חייא בר אבא א"ר יוחנן
הטוען אתה מעשה ב"ד
לא אמר כלום. ואמר
לית ר' חייא ר' לא
משתניו ה"ו דהויא
נט ואין עמו כתובה גובה
כתובה כלומר לא נרד
עד שבא בב"ר וקיע
כחובתה ואחר כך הן
לה גיטא שנקנת חכמים
הוא לבנות כתובת מנה
פאזים ב"ד והנה הוא
כמו משנה ב"ד לייק
אין לו לטעון שפירעתי.
ודחה אבא ואמר דילמא
סתני במקום שאין כותבין
כתובה קמתי אבל מקום
שכותבין כתובה אינו גובה
ביטא אלא בכחכתבה.

נאמן לומר פרעמי הכל נמנו דאי בעי אמר אין את אשמי וא"ת
דבפרק אלמנה ניונית (כחובות דף ז' וס' ד"ה יוממים) בעי רבי יוחנן
היא אמרה לא נתנו מוונת יוממים אמרו נתנו על מי להביא
רואיה והא אית ליה הכא דלא אמר כלום וי"ל דהסמך מיירי במונות
לשעבר ולא בנהבא:
לא אמר כלום. ולא נבעי במקום
שאין כותבין כתובה או במקום
שכותבין ויש עדים שפרעה כתובה
דאינו נאמן לומר פרעמי אם יש
לעדי גירושין אלא אפי' במקום
שכותבין וזוהי מוילאה
הכתובה אינו נאמן לומר פרעמי
אפי' אם היא מודה שהכתובה היא
היה וגם הגט נידה נפרעה בעדי
הגט גרדלא וטע"ג דכמה שנשאר
שטר כתובה נידה הוא מפקיד שאם
תמזור ותמצע הכתובה הוא יתבז
שוכר שלא תגבה פעם שניה ואפילו
אם יפקיד שוכרו יכול לומר פרעמי
מנה מגו דאלמנה נשאתיך אם אין
לה עדי הנימוק או פרעמי הכל
בעני דאין את אשמי אם אין לה
עדי קדושין אכל עשוי שהכתובה
היא נידה תגבה שנית מאחיס אם
יפקיד שוכרו שכתוב כתובה בתולת
דא מ"מ נפרעה בעדי גירושין לבד
בלא חזרת כתובה וגט דר' יוחנן
אית ליה פירק גט פשוט (ב"ב דף קע"ג)
קפ"א: (וס' כותבין שוכר:
הוציאה גט [ואין עמו בתובה])

נאמן לומר פרעמי הכל נמנו דאי בעי אמר אין את אשמי וא"ת
לעולם עד שיוציא הבעל שוכר. דגט שמעיד שגירשה הוא מוכיח
שחייב הוא לה כתובה: אי לא. נקיט לה: לא גביא. אי משום
דחיישין דלמא הדלא ומפקא כתובה וגביא זימנא אחריתי א"ג
משום דאי בעי אמר פרעמי: לאו
מלפא היא דאמרי. דנמקום שכותבין
שטר כתובה יכול לטעון פרעמי
דלא כן אלמנה מן האירוסין דאף
במקום שכותבין אין כותבין מן
האירוסין: **במאי גביא.** כתובה על
כרחיך בעדי מימת בעל: **לטעון.**
יורש ולומר פרעמי: **במקום.** שנקט
כתובה לארוסה והלא הכל יטעון
פרעמי: **גובה אם הכל.** בין כתובה
של תנאי ב"ד דהיינו מנה לאלמנה
ומאחיס לנחלה בין תוספת:
שלא כפז לה. את התוספת:
דיקא **נמי.** דנכתב לה מיירי:
מאי

מוסף רש"י

הוציאה גט ואין עמו
כתובה. קפ"ד בלומת
אחד שטר כתובה. גובה
בכתובה. ואינו יכול לטעון
פרעמי ויהארת לו שטר
כתובה וקיעתי, משום
דמאי כתובה מפשה ב"ד
היא. ומכא נפקא לן גביא
כ"ד לא אמר כלום. מ"ש כל
(מלן) טעון את מעשה
כ"ד לא אמר כלום. מ"ש כל
מפשה ב"ד תמלן דקיע
שטר דמי בכתובה טע'
פ"ד. דדלאי. הנהני
וכותב (כ"ד) אי לא דלמרי
לך לא הוית מקיל ארעך
(יבמות צ"ב). ואלמנה מן
האירוסין דאית לה
כתובה. תמלן ב"ד אם לא
תנן. מלן וכוונות
פ"ד. גובה את הכל. מנה
מאחיס ותוספת (ש"ס י"ז).
שלא כתב לה. התוספת,
אלא על מנת לכונסה.
ואם מת האירוסין אין לה
אלף עיקר מנה (ש"ס י"ז).
אלא אי אמרת דלא כתב
לה. ותמלן ב"ד היא גביא
לאלמנה מנה ומאחיס
לנחלה הוא דלית לה. שטר
אין תמן תוספת (ש"ס).

מין האירוסין במאי גביא בעדי מירת בעל לטעון ולימא פרעתי וכו' תימא
הכי נמי אם כן מה הועילו חכמים בתקנתן א"ל מר קשישא בריה דרב
חסדא לרב אשי ואלמנה מן האירוסין דאית לה כתובה מנא לן
אלימא מהא דתנן? תאמרמלה או נתגרשה בין מן האירוסין ובין מן
הנישואין גובה את הכל דלמא הויא דכתב לה וכו' תימא **מאי** לבימרא
לאפוקי מדרכי אלעזר בן עזריה דאמר ישאל כתב לה אלא על מנת
לכונסה אצטריכא ליה דיקא נמי דקתני גובה את הכל אי אמרת בשלמא
דכתב לה היינו דקא תני גובה את הכל אלא אי אמרת דלא כתב לה
מאי

גובה כתובה. והכי פירושא דממני' לר' יוחנן הוילאה גט אפי' עדי הגט ואע"פ שמודה שכתובה וגט נידה נפרעה
בעדי הגט לכותבין שוכר הוילאה כתובה ואין עמה גט פי' עדי הגט היא אומרת אבד גיטי שהלכו להם עדי הגט והוא אומר
פרעמי ואבד שוכרי שעשו לי שלא תגבה שנית נאמן נמנו דאי בעי אמר לא גרשתיך וא"ת אם אמר לא גרשתיך יחייבי לה שאר
כסות ועונה וי"ל לטעון הטוען והודה לו בשערין פטור אף מן השערין דליתא בהמניה (ב"ב דף ק"ה) והא דמנא נרש שני
דייני גירות (כחובות דף ק"ו): האשה שאמרה גרשני בעלי מחפרנסת עד כדי כתובהה הסם שמא אם היה הבעל נפיתו היה מודה לדבריה
אבל אם היה אומר לא גרשתיך פטור אף מן המנונות וא"ת והיינו מני גרשתיך הא אימי מהימנא דלמך רב המנונא יאשה
שאמרה לבעלה גרשתי נאמנת יש לומר אם תוצעת כתובהה או אם יש קטטה בינו לבינה אינה נאמנת כמו במת בעלה דנאמנת
וכוה הענין אינה נאמנת כפי' האשה שהלכה (יבמות דף קט"ו). ומן הסנה וילך שיראה להביא עדי הגט נפרעה אפי' שיש לו מגו
ואע"ג דבשילהי הכותב (כחובות דף ט"ז וס' פ"ד) אין יוחנן סיפה כהא קודם הסנה שאינו נאמן לומר פרעמי לאחר הסנה נמי יש ליפות כהא דלא
דלמך הכא דלא אמר כלום אבל לר' יוחנן סיפה כהא קודם הסנה שאינו נאמן לומר פרעמי לאחר הסנה נמי יש ליפות כהא דלא
יועיל מגו שלו ואיירי כולה ממני' אף במקום שכותבין כתובה ואיני מני מסיק כר' יוחנן ומוקי ממני' אף במקום שכותבין כתובה
וקשה דבפרק גט פשוט (כ"ב דף קע"א): אמר אביי אבד שוכרו של זה יאכל הלה וחדוי משמע דסבר דאין כותבין שוכר וא"כ הוילאה גט
ואין עמו כתובה אמאי נפרעה הא כיון דמפקיד כמה שנשאר שטר כתובה נידה כדפירש' לא יפרע עד שיוציא כתובה ויקרעוה ויש
לומר דאביי קבל דברי רבא דלמך עבד ליה לאיש מלוה ונפרק המקנא (פסות דף י"ז וס' ד"ה אמר) דתנן אמרה נטמאמי שוכרת כתובהה
בעדי גט דלמך שוכר אמר אביי מני מקרעת דחויא בעלמא הוא כלומר מהבא לא מדוק שגם רבא דלית ליה כותבין שוכר דמי
הסם במקום שאין כותבין כתובה ושמואל דלית ליה אין כותבין שוכר ומוקי הך ממני' פרק הכותב במקום שאין כותבין כתובה מזי
סבר כר' יוחנן דלא אמר כלום והוילאה הגט היינו עדי הגט ואע"פ שמפקיד כגט שנשאר נידה שאם לא היה נידה יכול לומר פעם
אחרת אם יפקיד שוכרו לא גרשתיך אם אין לה עדי הגט מ"מ היא תאמר בעינא לנאסויה ביה דלית ליה דכתבין ביה גיטא דנן
קרענוהו כדאביי דבסמך והוי כמו רבא דלא אפשר דכתבין שוכר דליתא בשילהי הכותב (כחובות דף ט"ז וס' פ"ד) וס' דלית ליה
ואין עמו גט שך אירע שכתב לה ואין עמה גט היינו עדי הגט לא יפרע דנאמן לומר פרעמי מגו דלא גרשתיך ומן הסנה וילך
גובה אפילו בלא עדי הגט כדפירשית לר"י ורב מוקי הסם ממני' בין במקום שאין כותבין כתובה בין במקום שכותבין כתובה וגביא
מנה מאחיס ע"י שטר גט וקרעינן ליה דלא מיהדר ונבדי ביה וכתבין ע"ג גיטא דנן כו' ופליג אבאי דבסמך ותוספת ע"י כתובה
לבה עס עדי הגט שלא יהא לו מגו דלא גרשתיך ופליג נמי ארבי יוחנן דלמך לא אמר כלום וגביא בעדי הגט גרידא:

אי יאז חספא ב"י. וא"ת וכו' דרך למלא מרגליות מתח חרסי' ומפרש ר"ת דבקרקעית היס אגניס רגבות וגרלות כמרסיס
ומתחיהן נמלאס המרגליות ובהחובל (ב"ב דף ס"ג).

אלמנה מן האירוסין במאי גביא. וא"ת אלמנה מן הנישואין ובמקום שאין כותבין כתובה לפרוך במאי גביא אי לא אמרין דלא אמר
כלום דמן האירוסין אין יכול להוכיח דלית לה כתובה ולפרוך מן הנישואין ובמקום שאין כותבין י"ל דבמקום שאין כותבין
אחי שפיר דאינו נאמן לומר פרעמי כיון דלא נתקנה כתובה בזאתו מקום אלא במקום שכותבין בשלמא אי לא נתקנה כתובה אלא
בשכיל תוספת אבל מנה ומאחיס אינו נאמן לומר פרעמי להכי מן האירוסין דאין לה תוספת לא תקיטו כתובה אבל אי אף משום
מנה ומאחיס תקיטו לכתוב כתובה דנאמן לומר פרעמי מן האירוסין נמי יהא נאמן לומר פרעמי ויתקטו לכתוב כתובה:
מן האירוסין מנא י"ה דאית לה בתובה. ולא מזי למיפשת מהא דתניא פ' מי שמת (ב"ב ד' קמ"ה). המאירס את האשה בתולה גובה
מאחיס כו' דליתא לנהויי נמי בנדכת לה ויפא אינטערך ד' קמ"ה. דקאמר היא אומרת קדשתי והוא אומר לא קדשתיך הוא
יש לה כתובה אפי' לא כתב לה כדמוכח פרק האומר (קדושין ד' ס"ה). וס' דקאמר היא אומרת קדשתי והוא אומר לא קדשתיך הוא
מוחר בקדושתיה ואם נתן גט מעלמו כופין אותו ונתן לה כתובה והסם ע"כ לא כתב לה דאי כתב לה היכי מזי למימר לא
קדשתיך דאין דרך לכתוב כתובה קודם קדושין וכן מוכח פרק נערה (כחובות ד' מ"ד). וכאן אינו רואה להוכיח אלא מן גרייתא או
מן משנה ולא מן מירמרות האמוראים אי נמי הכי קעבי באלמנה מן האירוסין דלא תגבי בעדי מימת ליעטעון ולימא פרעמי אבל
בגרושה וכן מן האירוסין שפירא ליה דלית לה כתובה דגובה בשער גט כמו בגרושה מן הנישואין במקום שאין כותבין וקרעינן הגט
ונכתוב אגביה גיטא דנן כו' ונמסקנא דסבר אביי כרבי יוחנן הטוען כו' דלא אמר כלום אפי' אלמנה מן האירוסין אית לה כתובה:
אטו